

Степан Дяківський
Святослав Семенюк
Павло Штепа

МОСКАЛІ –
***НЕ* «руськіє» і *НЕ* слов'яни**



Львів-2009

Степан Дяківський
Святослав Семенюк
Павло Штепа

МОСКАЛІ –
НЕ «руськіє» і ***НЕ*** слов'яни
(триптих)

Львів-2009

Триптих – збірник статей трьох авторів-українців різних поколінь, покликаний в доступній і короткій формі надати широкому загалу фактичний матеріал з метою розвінчати міф про походження росіян, викрити російських істориків-фальсифікаторів і ще раз довести, що росіяни ніколи не були «братами» українців, тим більше «старшими»; що вони не мають нічого спільного зі слов'янськими народами та, зокрема, привласнили самоназву «руськіє», що походить від імені української держави Київської Русі, до якої давні росіяни ніколи не належали.

Пролог

«У кривавому болоті московського рабства, а не в суворій славі норманської епохи стоїть колиска Росії. Змінивши імена і дати, побачимо, що політика Івана III і політика сучасної московської імперії є не просто схожими, а й тотожними...

Росія породжена й вихована у потворній і приниженій школі монгольського рабства. Сильною вона стала тільки тому, що в майстерності рабства виявилася неперевершеною. Навіть і тоді, коли Росія стала незалежною, вона й далі залишалася країною рабів. Петро I поєднав політичну хитрість монгольського раба з величчю монгольського володаря, якому Чингізхан заповів підкорити світ...

Політика Росії – незмінна. Російські методи і тактика змінювалися і змінюватимуться, але провідна зірка російської політики – підкорити світ і правити в ньому – є й буде незмінною. Московський панславізм – це лише одна з форм московського загарбництва.»

Карл Маркс

Країна Моксель або Московія

Під такою назвою на книжковому форумі у Львові 2008 року відбулась презентація книжки (у 2-х томах) Володимира Білінського [Роман-дослідження.-К: Видавництво імені Олени Теліги, 2008. Книга 1 – 376 с.; книга 2 – 318 с.].

У книжці повідомляються факти, взяті з історичних джерел (переважно російських), що свідчать про справжню історію Російської імперії у не викривленому вигляді. Російська імперія створила і свято оберігала свою історичну міфологію, яка була докорінно перекручена і підпорядкована загарбницькій меті.

На цю історичну міфологію можна було б не звертати уваги, якщо б вона не зачіпала корінних інтересів України і не була направлена на повне знищення України – її історії, мови, культури.

Для чого Росія привласнила історію Київської Русі

Створюючи велику Російську імперію, московська еліта розуміла, що без великого минулого неможливо створити велику націю. Потрібно було прикрасити минуле, можливо навіть привласнити чуже.

Для цього московськими царями, починаючи з Івана IV Грозного (1533-1584), було поставлено завдання присвоїти історію Київської Русі і створити офіційну міфологію Російської імперії. Найбільше в цьому напрямі зроблено царицею Катериною II (1762-1796), яка не допускала думки про те, що в царському роду вона може бути серед рядової татаро-монгольської знаті.

Указом від 4 грудня 1783 року Катерина II створила комісію в складі 10 видних істориків для «складання записок про стародавню історію, переважно Росії» під керівництвом самої Катерини II і графа Шувалова. Комісія працювала 10 років. В 1792 році «материнська історія» побачила світ. В процесі роботи комісії були зібрані і переписані всі давні літописи, а оригінали – знищені. В результаті була повністю переписана в інтересах імперії історія держави Російської, не зберігши жодного оригіналу цих давніх літописів.

Так, історія Київської Русі безсоромно стала основою історії Російської імперії. Протягом століть, особливо з початком XVI ст., в голови людей втовкмачували і втовкмачують, що Російська держава і російський народ беруть початок від великого князівства Київського. Без сумніву, що це вигадка і фальсифікація на угоду Російській імперії. Адже відомо, що:

1. В час існування держави Київської Русі про Московську державу не було ні згадки. Відомо, що Московське князівство, як улус Золотої Орди, засноване ханом Менгу-Тимуром тільки в 1277 році.
2. Немає ніяких фактів про зв'язок Київської Русі з фінським етносом до XI ст. і пізніше Московського князівства з князівствами земель Київської Русі до XVI ст. В той час, як у 988 році відбулося

Хрещення держави Київської Русі, фінські племена землі «Моксель» перебували в напівдикому стані.

Для того, щоб зберегти крадене і присвоїти т.зв. «великоросам» історію Київської Русі було потрібно в першу чергу задусити український народ, загнати його в жорстке рабство, відібрати від нього мову, культуру, власне ім'я або просто знищити. За найменше відхилення від офіціозу людей переслідували, садили в тюрми і табори, засилали в Сибір або просто фізично знищували.

Радянський період був найбільш жорстоким. За цей період Україна втратила більше 25 млн. своїх синів та дочок, що загинули в голодоморах – планомірному нищенні українців в ГУЛАГах, висилках і тюрмах.

Так «старший брат» в жорстоких «обіймах любові» тримав «молодшого брата».

Хто він є в історичному аспекті цей «старший брат»?

До кінця XV ст. не існувало російської держави, не було старшого брата – великороса і російського народу, а була тільки суздальська земля – земля Моксель, пізніше – Московське князівство і населена та земля була людьми, яких з кінця XIII до початку XVIII століть називали московитами.

Народи землі Моксель

У IX-XII століттях великий край від Тули й Рязані на північ і схід належав фінським племенам: мурома, меря, весь, мокша, чудь, мордва, марі та інші – все це народ «Моксель». Ці племена стали згодом основою великоросів.

Один із молодших синів київського князя Мономаха – Юрій Довгорукий – залишився без княжого стола, і йому довелось рухатись на вільні Залешанські землі. Він започаткував князювання Рюриковичів на землях «Моксель», очоливши Суздальське князівство у 1137 році. В нього від жінки місцевого племені народився син Андрій, якого назвали «Боголюбським». Народжений і вихований в лісовій глухомані в середовищі фінських племен князь Андрій розірвав всі зв'язки з батьківською дружиною і зі старими київськими звичаями. За короткий час (50-80 років) на кожне фінське поселення був посаджений князь із Рюриковичів, уродженець від мами мерянки, муромчанки, татарки... Так з'явилася фінська Суздальська земля, а згодом – фінсько-татарська Московія.

В 1169 році суздальці, після жорстокої битви, захопили і зруйнували Київ; прийшов варвар, що не відчував ніякого родинного зв'язку з цією землею.

Російський історик Ключевський В.О. заявив: «В особі Андрея «великорос» вперше виступив на історичну сцену». Такий родинний зв'язок Києва з Суздалем, а згодом з Московією.

Загарбання земель Моксель татаро-монголами. Виникнення Московії

В 1237 році на Суздальську землю прийшли татаро-монголи. Московія, як князівство, виникло 1277 року за наказом татаро-монгольського хана і було звичайним улусом Золотої Орди. Тобто, і саме місто Москва і Московське князівство-улус з'явилося не в часи Великого Київського князівства, не по велінню Київських князів, а в часи татаро-монголів, по велінню ханів Золотої Орди, на території, підвласній династії Чингізидів. Брехнею є те, що Москва заснована Юрієм Довгоруком в 1147 році. Це міф, який не має доказового підтвердження.

Не існувало ні Москви, ні Московського князівства до 1237-1240 років, тобто до часу приходу татаро-монголів на Суздальську землю.

Першим Московським князем став в 1277 році Даниїл (молодший син Олександра Невського, народився в 1261 році). Від нього пішла династія Московських князів і царів (Рюриковичів).

Олександр Ярославович, названий і прославлений російськими істориками як Невський у восьмилітньому віці – в 1238 році – був забраний ханом Батием в аманати (тобто в заложники), давши батькові – Ярославу Всеволодовичу, ярлик на князівство Володимирське. Пробувши в Орді у Батия з 1238 по 1252 роки, Олександр Невський засвоїв весь устрій і звичаї Золотої Орди. Він не брав участі в жодній серйозній битві. Всі перемоги Олександра Невського – жалюгідна брехня. Князь Олександр просто не міг брати участі в зіткненнях на Неві в 1240 році і на Чудському озері – в 1242 році, будучи ще дитиною.

Не зуміли татаро-монголи шаблею і силою підкорити великі гордині Київської Русі – Новгород та Псков. Ці слов'янські святині припідніс татарам «на тарілочки» Олександр Невський.

В історії великоросів немає князя, щоби так потрудився на Орду, як князь Олександр Невський. Він сприяв більш як 300-літньому рабству великоросів і перший наказав народу підкоритися Золотій Орді. Олександр Невський разом з батьком Ярославом Всеволодовичем без боротьби впав на коліна і поцілував, в знак покірності, чобіт великого золотоординського хана.

Будучи в абсолютно аналогічних умовах, не покорилися татаро-монголам литовці, поляки, угорці і чехи. Українці разом з литовцями завоювали незалежність від татаро-монгольського гноблення в боротьбі. Весною 1320 року литовський князь Гедимін взяв Овруч, Житомир... осадив Київ, Київ добровільно здався. Гедимін звільнив Київську Русь від ярма монголів. У 1362 році слов'янські полки українців і литовців розбили татаро-монголів на Синіх Водах.

Московські історики створили міф про Куликівську битву, в якій Московія перемогла Золоту Орду. Але це безсоромна брехня. Куликівська битва відбулась 8 вересня 1380 року і тривала всього 3-4 години. В цій битві Дмитрій Донський воював проти Мамаю, який очолював одне із угруповань в Золотій Орді. Дмитрій виступав за Золоту Орду, за збереження династійних порядків Золотої Орди, а не проти неї.

Всі московські князі чесно і віддано служили єдиній державі – Золотій Орді і навіть у помислах не мали жодного відокремлення.

Московська правляча еліта не могла і до сьогодні не може змиритися з тим фактом, що після звільнення Київської Русі від татар 1320 року Московія ще бл. 200 років залишалась у складі Золотої Орди, платила данину і, як раніше (до Куликівської битви), величала в своїх храмах ханів, проголошувала молитви хану як своєму государю.

Московія лютою злобою ненавиділа Литву і Україну, які не схилили свої голови перед Золотою Ордою.

Весною 1502 року Кримський хан Менглі-Гірей розгромив Золоту Орду. Таким чином, Кримський хан Менглі-Гірей є дійсним визволителем Московії від Золотої Орди, а не Дмитрій Донський. Кримська орда з часів Івана III стала покровителькою Московії. В 1473 році Іван III на Біблії приніс присягу Кримським Гіреям і Московія стала васалом Кримської Орди і платила їй данину майже до 1700 року.

Вже давно назріла пора відмовитися від приховування факту походження Московського князівства в складі Золотої Орди як татарського улуса. Татаро-монголи дійсно стали «хресними батьками» московської державності. При хані Менгу-Тимура виникла Москва як поселення, зафіксоване в 1272 році при третьому татаро-монгольському подушному перепису, а перше Московське князівство, як зазначалося вище, з'явилося в складі Золотої Орди в 1277 році.

Чи мають московити слов'янське походження?

В російську історію панівною елітою допущено велику кількість брехні, щоб довести слов'янське походження Московії та московитів. Твердження про те, що Київ є «праматір'ю» трьох народів і держав – України, Білорусії і Росії – наскрізь брехливе. Ця брехня потрібна для підтвердження «правомірності» підкорення Москвою слов'янських народів – українського, білоруського, польського та ін.

Розглянемо питання, де взялися слов'яни на землі Моксель? До XII ст. на землях Моксель проживали тільки фінські племена. Це підтверджують археологічні розкопки О.С. Уварова [Меряни та їхній побут за курганами розкопками, 1872 р. 215 с.] 7729 курганів у колишніх Московській, Володимирській, Ярославській, Костромській, Рязанській губерніях. Встановлено, що ті кургани належали виключно мирянському (фінському) етносу VII-XII ст. ст., при цьому не виявлено жодного слов'янського поховання. В XIII ст. на землі Моксель прийшли татаро-монголи. Виникає питання, навіщо слов'янам із теплого Придніпров'я переходити в холодні фінські краї? Такого не могло бути, щоби слов'яни йшли назустріч татаро-монгольській навалі. В подальших розкопках О.С. Уваров встановив, що у мерянській землі (майбутній Московії), у курганах XI-XVI ст. ст. не знайдено жодної київської монети під час розкопок XIX ст. На основі результатів розкопок О.С. Уварова, маємо повне право заявити: упродовж IX-XVI ст.ст.

мерянська земля та її народ практично не мали господарських і торговельних зв'язків ні з Великим Київським, ні з Великим Литовським князівствами.

Настав час відкинути російську брехню про «слов'янське походження Московії і московитів». Бо московити походження фінського, а пізніше фінсько-татарського.

Антропологічні дослідження

Автор книги проводить аналіз результатів антропологічних (особливо краніологічних) досліджень, виконаних А.П. Богдановим [Матеріали для антропології курганного періоду в Московській губернії // Известия Общества любителей естествознания, состоящего при Императорском Московском Университете. – Москва, 1867 р.] і Ф.К. Вовком [Студії з української етнографії та антропології, - К.: Мистецтво, 1995 р.], які підтверджують відмінні особливості фінського і слов'янського етносів.

Антропологія – це «...наука про походження і еволюцію людини, формування людських рас і про нормальні варіації фізичної будови людини» (ВРЕ, т.2, с.107). А «краніологія» - це наука про будову черепа людини і тварини.

Згідно з ВМЕ (3-є вид. М. 1974-1988) і світовими стандартами людські черепи характеризуються трьома головними типами: доліхоцефалія, мезоцефалія, брахіцефалія – за т.зв. поздовжньо-широтним індексом черепа. Цей індекс обчислюється по формулі: [(поперечний діаметр : поздовжній діаметр)100].

Доліхоцефалія – довгоголовість; індекс коливається між 55-74,9.

Брахіцефалія – короткоголовість; характеризується індексом 81,0 і вище.

Мезоцефалія – проміжна між брахіцефалією і доліхоцефалією формами голови, що характеризується величиною головного показника від 76 до 80,9 у чоловіків і від 77 до 81,9 у жінок.

Знаменитим російським вченим ХІХ ст., професором А.П. Богдановим встановлено, що середній антропологічний показник в окремих повітах Московської губернії становив: 72,1 – Бронницький повіт, 75,0 – Коломенський повіт. Все це доліхоцефалія.

Середній антропологічний показник українського (слов'янського) етносу по місцях їхнього концентрованого проживання, згідно з дослідженнями професора Петербурзького Університету (1906-1918 років) Ф.К. Вовка становить: 82,1 – Волинські українці і 85,1 – Буковинські українці. Все це брахіцефалія.

Антропологічна наука повністю спростувала московські міфи про слов'янське походження московитів.

Весь український (слов'янський) народ належить винятково до брахіцефальної групи етносів. В той час, як московити, пізніше т.зв.

великороси, належать до доліхоцефальної групи, тобто фінської групи етносів.

Так, антропологічна наука повністю викинула брехливу ідею про московське слов'янство.

Фінські племена землі «Моксель» були трудолюбивим та миролюбивим народом. Однак, з приходом на ці землі татаро-монголів (1237 рік) цей народ (пізніше московити, великороси), успадковуючи державний устрій і ментальність Золотої Орди, стає на шлях завоювання і розбою.

Приналежність великоросів (росіян) до фінського етносу не дає їм права на зверхність перед іншими народами, на великоросійський шовінізм.

Загарбництво Московії

Маючи повну підтримку Золотої Орди, Московський улус (князівство) почав завоювання інших князівств. Так, перший князь московський Даниїл напав на свого сусіда князя Константина і забрав в нього Коломну. Син Даниїла Юрій в 1303 році напав на іншого сусіда, князя Можайського, взяв його в полон і захопив Можайські землі. Почалися безперервні завоюницькі війни під гаслом «збирання руських земель». Таким чином, «збирання земель» почалося вже при Даниїлі. Завдяки допомозі Золотої Орди Московія стає на шлях розбою і загарбництва. Так були захоплені Рязань, Твер, Торжок тощо. Згодом Суздальські князівства (земля Моксель) увійшли до складу Єдиної держави династії Чингізидів і повсюдно залучалися до завоюницьких походів Золотої Орди. Так, після 1238 року князі ростовсько-суздальської землі – землі Моксель, вперше рушили підкорювати Європу в складі татаро-монгольських військ. Це діяння їм сподобається і надалі стане нормою їхнього життя. Суздальські дружини в складі татаро-монгольських військ брали участь у військових завоюницьких походах на Литву – 1275 рік, Кавказ – 1270-1078 р.р., Угорщину, Польщу, Іран – 1281-1290 р.р., Азербайджан – 1335-1336 рр. та інших.

Православна церква суздальської землі, а пізніше Московії, ретельно служила єдиній татаро-монгольській державі. Вона була складовою частиною єдиної Імперії і ніколи не противилася цьому призначенню. Московська церква цементувала підвалини ординської держави. Князів, які намагалися бунтувати проти татар, найчастіше відлучали від церкви і проклинали.

Російська православна церква за всіх часів благословляла захоплення й поневолення інших народів і навіть обґрунтовувала його. З Візантії прийшло у Московію уявлення про те, що церква не може існувати без царства. Між Царством і Церквою мусить бути абсолютна єдність – «симфонія», тому загарбництво складало основу діяльності московської православної церкви. Московська церква освячувала будь-який союз лише б приєднати кусок землі до Московії.

Московський улус, опираючись на потужну силу Золотої Орди, творив страшні жорстокості для підкорення слов'ян. Підкорення святині слов'ян Новгороду почав ще Олександр Невський в 1257-1259 рр. В 1471 році

жорстоко було вбито 12 тис. новгородців, 1700 полонені, було багато переселено в інші райони, проводилась насильна асиміляція. Робилося все, щоб знищити слов'янський дух Новгороду.

У жовтні 1477 року Іван III (1162-1505) знову повів московські раті на Новгород. Тоді Московія викрала з Новгороду славний Вічевий дзвін Новгородський і повісили його на дзвіниці Успенського собору в Москві. Іван III залишив княжий стіл своєму сину Василю III (1505-1533). Новий московський князь, як і всі його предки, почав із розбійницького походу на сусідів. На цей раз прийшла пора на Псков. Син почав, як і його батько з розбою: палив, різав, вбивав, вішав, піддавав жорстоким тортурам, грабував. В результаті була знищена культура древнього слов'янського міста Пскова, повністю розграбована скарбниця і церква.

Старовинна звичка Московії – бити, грабувати і знищувати слабих сусідів. У 1570 році Іваном IV-Грозним (1533-1584) було знищено слов'янське плем'я кривичів (білорусів). Білоруський народ – намісники кривичів, радимичів, дреговичів. Тоді остаточно загинула стародавня шестисотлітня культура, остаточно загинуло стародавнє плем'я кривичів на Новгородській землі, здебільшого знищене, почасти забране в рабство у московські володіння, де зникло серед фіно-татарського етносу Московії.

Частина знатного слов'янського етносу кривичів збереглася. Білоруський народ має честь бути спадкоємцем кривичів, радимичів і дреговичів – споконвічних слов'янських племен.

У тому ж 1570 році Іван IV здійснив похід на Новгород. Різня продовжувалась 5 тижнів. Знищували по 500-700 і навіть 1500 осіб в день, включаючи дітей, жінок і старших людей. Всього загинуло 60 тис. людей. Знищивши Новгородську культуру, московит від того не піднявся в своєму розвитку. Він ще на сотні років залишився диким, злосливим і жорстоким. Він не перейняв звичаї, культуру і суспільний лад новгородців, він цурався цього, як ворожого і незрозумілого. Московит початку XVI ст., живучи серед дикунства і жорстокості, не мав потреби в освіті та демократії. Він, як і за всіх часів, розумів лише варварську силу й право сильного. Це властиве великоросові-державнику і сьогодні.

Загинув Псков, загинув Новгород. Загинула старовинна культура під жорстокими ударами татаро-фінського етносу Московії.

У 1552 році Іван IV напав на Казань, маючи 150 тис. воїнів. Ще до цього у XIV-XV ст. ст. московити не менше семи раз намагалися завоювати Казанське ханство, де жили переважно булгари. Булгарський народ середнього Поволжжя – це не татари. Вони живуть на Волзі вже понад тисячу років. Тобто вони є народом більш давнім, ніж самі великороси і у своєму походженні не мають жодного стосунку до монголо-татар, які підкорили Суздальське князівство у XIII ст. Лише в битві 1552 року казанці (булгари) втратили 70 тис. своїх синів і дочок. Великороси вирізали в Казані все чоловіче населення, як варвари.

Завоювання Казані поклало початок історичній безперервності великоросійських захоплень, освячених спершу російською церквою, а пізніше – ідеями комунізму.

У 1554 році Іван IV-Грозний захопив Астраханське ханство. В цих війнах Іван IV-Грозний погубив більше 1,5 млн. чоловік. Далі у XVII-XVIII ст.ст. почалися завоювання Уралу, Сибіру, Далекого Сходу, а далі України, Середньої Азії, Польщі, Фінляндії, Прибалтики і т.д.

За 525 років (з XIV по XX ст.) Російська імперія і її посередниця Московія воювали 329 років.

Післямова

Починаючи зі стародавніх часів, на території нинішньої України жили споріднені слов'янські племена, які в процесі історичного розвитку утворили самобутній слов'янський народ – українців.

Великоросійський народ ніколи не мав родинного коріння з українським. Він утворений на базі фінських племен, які відтак змішалися з татаро-монгольським і болгарським етносами.

Москва і Московія є продуктом державної діяльності татаро-монгольської імперії й особистим надбанням хана Золотої Орди Менгу-Тимура. Саме за нього вперше з'явилася Москва як поселення, що зафіксовано 1272 роком, і Московське князівство – 1277 роком.

Про Московську державу не було ні згадки, в той час, як у центрі Європи існувала велика держава – Київська Русь. Немає жодних фактів про зв'язок Київської Русі з фінським етносом до XI ст. і пізніше Московського князівства з князівствами земель Київської Русі до XVI ст.

Московія у XIII-XVI ст. ст., а пізніше російська і комуністична імперії, успадкувавши державний устрій і завойовницькі цілі імперії Чингисидів, стали на шлях агресивного завойовництва інших країн і народів.

Православна церква Суздальської землі, а пізніше Московії ретельно і чесно служила єдиній татаро-монгольській державі. Вона цементувала підвалини ординської держави. І тепер Московська православна церква підтримує російський тоталітаризм.

Мешканці Суздальських князівств, а пізніше Московії – це окремий відособлений самобутній народ, який не має нічого спільного зі слов'янськими народами: українцями, поляками тощо. Археологічні розкопки О.С. Уварова курганів у мерянській землі показали, що могили мерян IX-XVI ст. є виключно фінськими.

Мета, дух і закони державності Золотої Орди збереглися і при династії Романових – Леніних – Сталінах. Особливо великі старання з приводу «збирання земель» були в час більшовицького правління. Однак, імперія династії Романових рухнула в 1917 році, а більшовицька імперія, яка була по суті відновленою імперією чингисидів, рухнула в 1991 році. Але загарбницьке життя Московської імперії продовжується – Чечня, Осетія, Абхазія, Грузія, Придністров'я ... - продовжується гноблення і нищення сотень національних народів, висловлюються заклики до подальшого «збирання втрачених земель», особливо України.

До тих пір, поки московська влада, московська еліта, російська держава не принесуть покаяння, пробачення гнобленим народам – латишам, литовцям, естонцям, українцям, татарам, казахам, калмикам, чеченцям та ін. – відродження самого російського народу не відбудеться.

Однак, московські діячі відкидають думку про покаяння в принципі. Російська імперія продовжує іти шляхом гноблення народів, шляхом загарбництва.

Дух чингисидів ще живий.

Про автора книги

Володимир Броніславович Білінський народився 1936 року на Поділлі. У 1959 році закінчив факультет «Мости і тунелі» Дніпропетровського інституту інженерів залізничного транспорту. З 1959-1986 року жив і працював у Караганді, де пройшов шлях від майстра до начальника Главку. Під його керівництвом зведено мости в Караганді, Павлодарі, Кокчетаві, Дзезкагані, Балхаші, Екібастузі та ін. містах. Був членом Колегії Держбуду Казахстану. У 1999 році повернувся в Україну. Проживає в Києві.

Видав книги: «Страна Моксель» (2002 рік); «Открытие Великоросии» (2004 рік); «Страна Моксель или открытие Великоросии» (2006 рік); «Країна Моксель або Московія» (2008 рік).

Друкувався в газетах: «Літературна Україна», «Українське слово», «Столиця», «Нація та держава».

Як же сталося, що інженер, людина практичної справи, яка побудувала в Казахстані сотні мостів раптом зацікавилася «історією держави Російської».

Спонукало до цього те, що авторові довелося добряче поїздити і чимало побачити, стикатися з відвертою і глибоко прихованою брехнею офіційної державної влади, приниженням і нищенням народів СРСР, повальним зросійщенням, шовінізмом, «старшебратством» та ін.

Законспектував

Дяківський Степан Іванович

К.т.н., Лауреат Державної Премії України в галузі науки і техніки

НАЙБІЛЬШИЙ ФАЛЬСИФІКАТ СВІТОВОЇ ІСТОРІЇ

Суть його полягає у тому, що росіяни нібито є руським, а, отже, слов'янським народом, за який вони, власне, ось уже кілька століть себе і видають.

В силу певних історичних обставин склалося так, що найбільше проблему русько-українського етногенезу та свого власного спотворили насамперед російські історики тюркського походження, починаючи від Кара-Мурзи (Карамзина). Треба відверто сказати, що такого рівня фальсифікації історичних фактів, такого знуцання над історією сусідніх народів і свого власного народу ще не дозволяла собі жодна інша історіографія світу.

Тезу про тотожність поняття Росія і Русь вигадали монголи, яким не вдалося підкорити цілу Русь силою і тому, виходячи зі своїх суто імперських планів, вони були змушені вдатися до історичних маніпуляцій, назвавши себе спочатку лише “братом” українців, а потім і “старшим братом” з відповідними амбіційними вимогами, що впливають з цього.

Ми визнаємо той факт, що три давньоруські, точніше давньоукраїнські (протягом XVIII-ІХХ ст. наш народ змінив свою етнічну назву), племена (новгородські словени, в'ятичі та радимичі) увійшли як складова частина до російського народу. До 1240 р. саме ці давньоукраїнські племена грали провідну роль в культурному та духовному розвитку цього величезного краю.

Ми визнаємо також і той факт, що в основу російської мови лягла давньоукраїнська мова, хоча і з досить значними угро-фінськими та тюркськими домішками і що свою духовність росіяни запозичили від Київської Русі. Мова, поза усяким сумнівом, - надзвичайно важливий фактор і до останнього часу її вважали основною характеристикою етносу.

Однак, з розвитком наукових знань, від сер. ХХ ст. стало зрозуміло, що найголовнішою ознакою будь-якого етносу є, власне, його генетичний код. Індуси та ірландці розмовляють англійською мовою, а євреї сформували свою нову мову на основі німецької, але англійцями чи німцями усі вони від цього не стали. Харківські біологи у 2007 р. провели ретельні генетичні дослідження і з'ясували, що геном українців наближений до геному хорватів, чехів і поляків, але немає нічого спільного з російським. Тим самим остаточно була поставлена крапка в ретельно культивованому міфі про спільне історичне коріння і братерство українців та росіян, які не є для нас в етнічному плані навіть далекими родичами.

Російські історики ніколи не наголошували на цьому, хоча вони про це знають досконально, що генетичну основу російського народу, а, отже, його психологію та ментальність, склали не ці три руські племена, а близько 50 (!!!) інших племен іранського, монгольського та угро-фінського походження (весь, ем, карели, іжорці, ладожани, вежани, чудь, меря, мордва, мурома, мокси, чуваші, черемиси, комі, пермь, печера, ям, зимигола, корсь, нарова, ліб, кипчаки, кінгіт, сіджиут, чичили, іграки, киргизи, черкеси, огузи, тухси,

ячма, чаруки, булгари, досить чисельні племена монгольського еміра Хушитай, еміра Байку та ін.).

Ось чому сьогодні ми повинні відверто констатувати той абсолютно незаперечний історичний факт, що у своїй основній масі російський народ не є слов'янським, руським, а, власне, так як він себе і називає, - російським народом. Слов'янський елемент у них становить лише 10%. Росіянин має набагато більше прав називати себе фіном, угорцем, татариним чи, навіть, монголом, ніж слов'янином, руською людиною і саме це є найбільшою його проблемою, а, ще більше, – проблемою сусідніх із Росією двох, справді, суто руських і слов'янських народів – українського та білоруського. Так як останній з них вже перебуває на грані повної денационалізації, то на сьогоднішній день Русь – це українці, які є і протягом тисячоліть були її серцевиною.

Руською в Росії є лише територія від Новгороду до Архангельська (так званий Русский Север), а також ті прикордонні області, які безпосередньо прилягають до території сучасної української держави і Білорусії. Вже у XII ст. в жилах російського народу текло від 70% до 80% угро-фінської крові. Так вважають усі, хто серйозно, без проімперських настроїв, займався етнічною історією росіян (Мавродін, Філін, Покровський, Щапов). Навіть, Д. Зеленін, який довгий час не сприймав подібної точки зору врешті-решт був змушений визнати це історичною правдою.

Можливо, не було б нічого страшного, якби етногенез росіян обмежився лише фіно-угорськими впливами, т.я. вони хоча і не є слов'янами, але все ж таки належать до індоєвропейської сім'ї народів. Однак, основну роль у становленні російського генотипу та виробленні російського менталітету відіграли навіть не угро-фіни, а величезні маси тюркських, татаро-монгольських племен, які у XIII ст. прийшли сюди зі сходу і упродовж століть інтенсивно перемішувалися з московитами.

Всупереч твердженням багатьох російських істориків, татаро-монголи так і не повернулися назад, а навіки залишилися на завойованих ними землях, що підтверджує цілий ряд джерел, в т.ч. свідчення Рашід-ад-Діна. Усі без виключення гематологи та антропологи відзначають явні монголоїдні впливи у росіян, в т.ч. навіть і у радимичів та в'ятичів. Щодо населення Центральної Росії, Поволжжя, Уралу, Сибіру, Середньої Азії та Далекого Сходу, то монголоїдні риси тут видно навіть неозброєним оком. Монголи належать не тільки до зовсім іншого стовбура етногенезу, а й навіть антропогенезу і тому у випадку з росіянами ми маємо тут справу з надзвичайно загрозливим феноменом етнічного резус-фактору, який виявляє себе у категоричному несприйнятті ними усіх інших народів і, насамперед, слов'янських. Ці монголо-тюрксько-татарські гени не могли не позначитися негативно на ставленні росіян до Русі і, як і в часи гунів, аварів, половців та печенігів, Росію опанувала дика ненависть до слов'ян, самого руського духу.

Руська Росія припинила своє існування у 1478 р., після жахливої розправи московських ратників над руським населенням Новгороду і Пскова. Герберштейн відзначав, що з усіх росіян найбільш чесними та вихованими

були саме новгородці і псковичі, тобто нащадки давньоукраїнського племені новгородських словен. В силу певної специфіки свого географічного розташування вони у найменшій мірі перемішалися з татаро-монголами та навіть з угро-фінами, а тому найдовше змогли зберегти у собі слов'янські риси. Відомо, наприклад, що у своєму політичному устрої вони більше надавали перевагу республіканському ладу, ніж корилися московському тоталітаризму. Про розправу, яку московити влаштували над новгородцями, останні із жахом згадували навіть через кілька століть (дарма, однак, що сьогодні про це вони вже забули): усіх чоловіків тоді вирубали шаблями, а жінок пов'язали разом з дітьми і покидали до Волхова, причому, московські ратники зі спеціально виготовленими гаками плавали на човнах по річці і топили тих дітей, хто ще мав змогу виплисти.

Якщо Москва так не жаліла “своїх” руських, то можна собі уявити, що вона дозволяла собі робити з абсолютно “чужими” для неї русинами, тобто з білорусами та українцями. Ми маємо усі підстави твердити, що, вже з XV ст., монгольський геном в Росії остаточно перемиг руський. Не монголи, а саме змонголізовані вже на той час росіяни взяли курс на повне фізичне знищення руського етносу як такого і ця їх політика у тій чи іншій формі мала місце аж до 1947 р, в результаті чого, за підрахунками істориків, генетичні втрати українства тільки за цей період становили біля 100 млн. осіб.

Проблема російсько-українських взаємовідносин є настільки складною та малозрозумілою для стороннього спостерігача, що ми спеціально торкнемося цієї проблеми нижче.

Уже від середини XIII ст. у цьому конгломераті східних народів запанувала надзвичайна ненависть до слов'ян і до самого руського духу. Варто нагадати, що з особливою ретельністю та жорстокістю татаро-монголами спустошувалися саме ті землі, які населяли руські племена. Починаючи від Козельська, вогнем та мечем орда пройшла по Київській Русі, Галичині, Польщі, Угорщині, знищуючи усе на своєму шляху. Саме тому, що російські князі вже давно почали віддалятися від Києва і не взяли участі в битві на Кальці, монголи, власне, і дали їм ярлик на правління.

Тому нам ніколи не слід забувати, що на чолі російських земель Москву поставили саме монголи, а не Русь, і що в історичній перспективі ця російська держава, яку називали і Московією, і Росією, і СРСР, є прямим продовженням не руської історії, і не Русі, а монгольської монархії, заснованої у свій час Чингізханом.

Вже Карамзін (який сам був нащадком Кара-Мурзи і чудово знав про що говорить), відзначив, що “у теперішній вдачі росіян панують риси, щеплені від монголів”. Що вийшло в результаті цієї угро-фіно-монголо-татаро-слов'янської мішанини свідчать нам спостереження багатьох російських вчених (щоб уникнути закидів щодо необ'єктивності ми принципово уникаємо оцінок виключно української сторони): “Повсюду в тих местностях, где и теперь еще заметна смешанность населения или где живут крестьяне обруселые из финского или вообще инородческого племени, народ доселе отличается особой умственной неразвитостью,

неподвижністю, тупістю, апатією, як, наприклад, в східних повітах Костромської губернії, в Мещерській стороні Рязанської губернії, к северу, к границам Владимирської губернії, в Черемисських і Чувашських місцевостях Казанської губернії і взагалі во многих захолустьях юго-східних губерній. Это и жадность к напиткам, и склонность к дракам. Вместо силачей разума у нас родились силачи мускулов. Суто русские черты почти полностью сохранил украинский народ ибо он в наименьшей степени смешивался с татарами” (див. А. П. Щапов. Сочинения. Т. II. СПб., 1906).

Починаючи від XVI ст. усі історичні джерела одноставно відзначають різкі зміни в характері росіян, які відбулися після т.зв. “повалення татаро-монгольського іга”. Герберштейн у 1517 р. уже оцінив владу московського царя як владу татарського хана і вважав, що вона переважає владу усіх монархів світу разом узятих.

Відміна від слов'янського менталітету у росіян була вже тоді настільки різною, що, побувавши на поч. XVI ст. в Росії і в Україні, Альберт Кампанзе, вже тоді чітко розділяв московитів та русинів як два абсолютно різні народи. Природна гостинність, доброта, щирість та інші слов'янські риси почали тонути в морі нічим не виправданої жорстокості, нехлюйства, презирства до інших народів. Провідною рисою характеру росіян стало рабство і постійне бажання уярмити, зробити рабами інших. Г. Рейналь в “Історії обох Індій” з цього приводу писав: “Навіть якщо кріпосне право тут і впаде, то неможливо буде підняти цей народ із рабського отупіння до відчуття свободи”. Пізніше, Герцен також неодноразово запитував себе: “Отчего наши руки не принимаются за большой труд, а все лезут с оружием на чужие земли?”

Деякі росіяни з величезною тривогою замислювалися над природою Росії, яку “умом не понять”. Чаадаєв, наприклад, прийшов до категоричного висновку, що “Росия – прореха на человечестве” і що “общий закон человечности отменен по отношению к нам”. Загарбання, нехтування своїми рідними землями, і, водночас, постійний, суто монгольський, майже маніакальний потяг до чужих земель, став провідною темою не тільки зовнішньої політики московських царів, а й дуже помітною рисою характеру будь-якого пересічного росіянина. Не вміючи навести лад у своєму власному домі, вони постійно прагнуть потрапити до більш заможних хат своїх сусідів, тай ще обов'язково так, щоб установити там свої порядки.

Сталося те, що, врешті-решт, і мало статися: росіяни вже віддавна є для слов'ян тим, чим, у свій час, були для них гуни, авари, половці, печеніги, татари і монголи. Якимсь своїм внутрішнім чуттям вони дають собі звіт у тому, що саме східні слов'яни, насамперед українці, є їх могильниками. Що вони рано чи пізно мають розчинитися саме в руському етносі і сприйняти руський генотип. А тому інстинкт самозбереження змушує росіян вдаватися до найрізноманітніших, найпідступніших, а, часом, і надзвичайно диких форм боротьби з нами.

Параноїдальна агресивність Росії щодо України і Заходу, явне небажання сприймати інші народи рівними собі просто вражає увагу. Відомо,

що, починаючи вже від 1474 р., саме Москва спровокувала напади кримських татар на Україну. З мемуарів Секлюцького видно, що, у 1590 р., російський посол у Бахчисараї дав кримському ханові 50 тис. червоних за те, щоб татари напали на Україну і особисто контролював перебіг цієї акції. Відомо також, що, на знак особливої вдячності за цю ідею винищення України при мовчазній згоді та фінансовій підтримці Росії, кримський хан, після захоплення Києва у 1482 р., відіслав усе награбоване тут (в т.ч. і Шапку Мономаха) не до Бахчисарая, а саме в Москву.

Ця єзуїтська політика Росії коштувала українському народу колосальних, небачених ще у світовій історії жертв. Підрахунки учених свідчать про те, що лише за один подібний напад татар на Україну населення деяких її територій зменшувалося на 60%. Навіть війну з Кримом Росія постаралася організувати так, що втрати були переважно не з боку татар, а українців і, за свідченням сучасників, Україна в 30-х роках XVIII ст. була вже майже повністю знелюднена. Якщо пригадати ще й сумнозвісні походи в Персію, рабську працю при ритті каналів, куди зганяли людей чомусь саме з далекої України, громадянські війни, штучно організований голодомор 1932 – 1933 рр., під час якого загинуло до 10 млн. українців, жертви ГУЛАГу, які також обчислюються мільйонами, то є абсолютно зрозумілою ставка Росії на фізичне знищення українців та заселення їх земель росіянами. Їх ешелонами везли в Україну, переважно на Донбас та Луганщину, в той час як тих, кого ще не скопив голод, навпаки, в якості “переселенців” вивозили в Сибір та на Далекий Схід.

Навіть війну з Німеччиною Росія постаралася використати для остаточного вирішення “українського питання” і, як тепер з'ясовується, щойно мобілізованих, ненавчених і майже незброєних українців спеціально кидали з метою тотального винищення на найбільш небезпечні ділянки фронту, або відверто морили голодом і холодом у таборах на Волзі. Спеціальні загони НКВС діяли так, щоб підставити де тільки можливо Українську Повстанську Армію, здати найбільш її національно свідомі кадри гестапо та каральним загонам СС. Справа дійшла до того, що у 1944 р. взагалі було заплановано поголовне виселення українців до Сибіру та заселення звільнених територій вихідцями з Росії (кажуть, що для практичної реалізації цього сатанинського плану в той час не вистачило лише залізничних вагонів, хоча, насправді, усьому цьому перешкодило розгортання руху опору УПА).

Таким чином, перебіг історичних подій свідчить про те, що, починаючи з XIII ст., монгольська, а, згодом, і постмонгольська імперія вела цілеспрямовану політику по нейтралізації України як найбільшого потенційного ворога східного варварства і ця політика була надзвичайно добре продуманою та цілеспрямованою. Принцип – “є народ, є проблеми, немає народу – немає й проблем” видумав не Сталін, а його монгольські попередники.

Російських шовіністів у 1927 р. вкрай наполохала статистика, яка раптом виплила у праці, присвяченій 10-річчю жовтневого перевороту, і з

якої можна було зрозуміти, що чисельність українців в країні впритул наблизилася до чисельності росіян. Негайно були розроблені відповідні плани “нейтралізації” цього процесу, які за своєю жорстокістю мало в чому поступалися планам “вирішення єврейського питання” у нацистській Німеччині. Мова йшла про знищення самого генофонду українства, доведення його до такого рівня, коли наймолодший та потенційно найсильніший східноєвропейський етнос буде не в стані не тільки змінити геном східного варварства, цивілізувати його, виробити у нього інший менталітет і прищепити йому іншу, більш людяну культуру, а й сам розчиниться у російській нації. Певною мірою російським та іншим шовіністам вдалося таки це здійснити під час голодомору 1932 – 1933 рр., але не до кінця.

Якби умови для демографічного розвитку українства були абсолютно нормальними, без штучних голодоморів, війн та інших підступних кровопускань, то його чисельність на сьогоднішній день мала би становити 170 млн. осіб і питання – хто у кому має розчинитися? – уже давно не стояло би на порядку денному.

В сучасних історичних умовах Москва відмовилася від політики відвертого фізичного знищення українства, але методи її діяльності стали більш тонкими та витонченими, націленими, насамперед, на нейтралізацію його економічного, культурного та духовного потенціалу, а тому ще більш небезпечними. “Братня дружба” тепер набула форм постійного газового шантажу, відвертого зазіхання на Крим та інформаційних воєн, до початку яких такі образи української мови, культури та усього українського можна було почути хіба що тільки у звіринцю.

У 1991 р. Росія здуру, піддавшись своїй споконвічній жадобі і, не бажаючи далі ділитися величезним економічним та енергетичним потенціалом Сибіру, який був створений руками усіх народів колишнього СРСР, насамперед українського, наслідуючи досвід імперських країн Заходу, раптом дала своїм республікам “вольную”, точніше для організації кращого визиску перевела їх статус з колонії в неоколонію. Однак, не минуло і 20-ти років, як Москві стало зрозуміло, що без України вона є ніщо і їй конче потрібна навіть не стільки територія, скільки генетичний та інтелектуальний потенціал українців, нові Полтавські, Ахтирські, Харківські, Сумські та Миргородські полки, геніальні Корольови, Ціолковські, Вернадські та Лобачевські. Це вже досить квола, бездарна, але хитра і підступна монгольська баба, яка звикла битися чужими руками і чужою кров'ю.

Поступово, але невідворотно, назріває грандіозний конфлікт з Китаєм за Сибір і якщо Росія десятки років не могла дати собі раду з мініатюрною Чечнею, то що вже говорити за Китай...

Ще в жодній битві сам на сам Росія не перемогла Україну, а, навпаки, неодноразово була бита під Оршою, Клушино, Москвою, Конотопом, Чудновим. Ось чому для уярмлення України, щоб роз'єднати і розцементувати український народ вона постійно вносить в його середовище то омосковлену православну ідею (XVII ст.), то імперську (XVIII-IXX ст.), то

ідею соціальної рівності та інтернаціоналізму (XX ст.), породжуючи тим самим мільйони обдурених Пушкарів, Кочубеїв, Безбородьків, Петровських, Криленків, Коцюбинських, Дибенків, Боженків, Щаденків та їм подібних.

Тепер на щит взята наскрізь фальшива ідея етнічного братерства, “спільної” історії, культури і мови, сподіваючись на те, що в черговий раз вона породить мільйони “левченків”, які своїми власними руками знову заведуть Україну в імперське стійло.

Тому українцям як ніколи треба бути пильними, так як на брутальній фальші про спільну Русь їх знову намагається надурити монгол з “роскосьми и жадными глазами» і як звичайне гарматне м'ясо кинути на будівництво своєї “Великої Монгольської Стіни” від Китаю. Можна тільки собі уявити скільки мільйонів українських черепів і кісток буде потрібно їй для цього.

Святослав Семенюк, історик

ПОХОДЖЕННЯ МОСКВИНА

Однією чи не найголовнішою з багатьох московських вигадок є походження московського народу. Адже, походження великою мірою впливає на духовність народу. А духовність є вирішальним чинником, бо "Дух животворить", тобто творить життя, в т.ч. й матеріальне. Генетика вчить, що людина успадковує від предків не лише фізичні властивості, а й духовні. Щоб пізнати духовність народу, треба вивчити його походження та природні й господарські умови, за яких він розвивався упродовж кількох десятиків поколінь.

Прапредки теперішніх москвинів – угро-фінни примандрували на землі теперішньої Московщини та Фінляндії ще за непроглядних часів передісторії. Літописець XI ст. згадує про московські племена чудь, лівь, воль, ямь, чухна, весь, пермь, мурома, мордва, мокша, мещера, череміси, югра, печора, карель, зирянь, ерзя, самоядь. Він пише, що то були дикуни: не мали жодних законів, звичайної моралі, жили в землянках, їли сире м'ясо і сиру рибу, не знали рільництва.

Того самого часу (XI ст.), за свідченням чужинців, Київ був культурніший і багатший за Париж та Лондон. Пра-Україна мала жваві торговельні та культурні зв'язки з усім культурним світом – Грецією, Малою Азією, Індією ще тисячу років до н.е. У північній Московщині носили ще й у XX ст. шкіряний одяг дикунського крою (один шмат з діркою на голову), що його носили мавполюди 6 тисяч років тому. Московський археолог А. Спіцин пише, що слов'янських могил до X ст. не знайдено ніде в Московщині. Московський історик М. Покровський стверджує: "В жилах московського народу тече щонайменше 80% фінно-татарської крові". На захід від угро-фіннів жили предки теперішніх білорусів та литовців. На суміжних землях вони змішувалися з угро-фіннами і розчинилися без сліду в угро-фінському морі.

Географічні назви довготривалі. На теперішній карті Московщини більшість географічних назв – надто озер, річок – фінські. Навіть назва столиці фінська. "Москва" у фінській мові означає "каламутна вода". Тих угро-фіннів підбив у X ст. під свою владу український князь Святослав Великий і зробив їхні землі (теперішню Московщину) осадою (колонією) української держави. Правила нею прислані з Києва воєводи з військом та державними урядовцями. Київський митрополит вислав сюди місіонерів наvertати предків теперішніх москвинів на християнську віру та будувати церкви і монастирі. Багатьох тих українських місіонерів москвини повбивали. Київські місіонери вишколювали прамосквинів – угро-фіннів на священників. Київські воєводи призначали ватажків угро-фінських племен па урядові посади. Так помалу почала цивілізуватися верхівка московського народу. Нащадки ж київських цивілізаторів одружувалися з тими, дещо поцивілізованими, угро-фіннами. Їхні діти розмовляли староукраїнською мовою, засміченою угро-фінськими словами. Загал народу залишався суто угро-фінським. Навіть у XIX столітті лише за 80 км від Москви були

села, де люди не знали московської мови. У східній частині Московщини були цілі повіти таких сіл.

Ні в писаних пам'ятках, ні в усних давніх переказах московського народу немає жодних натяків на боротьбу слов'ян з тубільцями-фіннами. Теперішні фінські та слов'янські географічні назви не зосереджені на окремих обширах, а перемішані на всьому просторі від Оки до Білого моря. Це вказує, що слов'яни-осадники не наступали великою масою, а проходили малими гуртами весь простір і мирно змішувалися з тубільцями угро-фіннами. Виникла потрійна суміш:

1. релігійна, що стала основою теперішнього набоженського світогляду москвина;

2. расова – теперішній антропологічний москвин;

3. суспільна – початок рільничого стану.

Українська держава IX-XIII ст. була однією з найбільших держав Європи. Правити нею з Києва було нелегко, і тому українські князі поділили її па уділи, призначаючи своїх синів правити там під своєю зверхністю. Так, Юрій Долгорукий княжив на Суздальщині. Там народився (від половчанки) і виріс його син Андрій. Українська держава була тоді дуже ослаблена невпинними війнами з азійськими ордами. Використовуючи це ослаблення, Андрій Боголюбським напав 1169 р. на Київ, спалив усе місто, вигубив людей у ньому, пограбував церкви. Після цього він заснував свою столицю в новозбудованому місті Володимирі на р. Клязьмі. Московський історик В.Ключевський вважає 1169-й роком народження Московської держави. Всі московські історики не згадують нищення Києва Андрієм Боголюбським, а твердять, що Київ зруйнували татари. А татари руйнували його 1240 року, тобто 70 років після Андрія. Тому, наш літописець і записав: "Суздальці так дуже зруйнували 1169 року Київ, що татари не мали вже що руйнувати 1240 року". Як бачимо, традиція ненависті Московщини до Києва досить тривала. Від Андрія Боголюбського через Іванів, Петрів, Катерин, Миколаїв, Олександрів до Володимира 1917-го та Микити 50-60-х років.

Року 1237 Московщину завоювала Татарська Орда хана Батия. Московські князі стали підлеглими Батия, і він поставив по всій Московщині свої залоги. Татари були такими ж азіатами, як і угро-фінни, і ця їхня спорідненість сприяла злиттю обох народів в один – московський. Московський історик В. Ключевський підтверджує: "Московські князі і не думали про боротьбу з татарами, розуміючи, що покорою та грішми вони осягнуть більше, ніж боротьбою. На відміну від українських князів, московські, одразу визнали без застережень владу хана і встановили приятельські і навіть кровні зв'язки з татарами. Сам великий князь Михайло Тверської оженився з татаркою, а за ним одружилися з татарками всі інші московські князі". За князями масово женилися обидва народи. Не важко уявити, якою мовою говорили їхні діти. Потатарщення (радше злиття) було загальним. По упадку влади Орди, татари масово переходили у християнську віру, і так з тої угро-фінно-татарської мішанини створився

теперішній московський народ. Народ суто азійський, що й підтверджує аналіз їхньої крові. Азійські народи мають у крові групу "В", а індоєвропейські – групу "А". Москвини мають "В", а українці - "А". Москвинам притаманні первні монголоїдної раси, а українцям – європейської раси.

Тепер у Московщині більшість прізвищ протонароддя є фінськими і татарськими. Серед аристократії та дворянства – сотні тисяч. Наприклад, цар Борис Годунов був татарин. Татарами – князі: Хованський, Юсупов, Урусов, Салтиков, Ордин-Нащокін, Мансуров, Сумбатов і т.п. Татари – дворяни: Архалуков, Алімонов, Аракчєєв, Аксаков, Ахматов, Аслапбеков, Артанов, Аргамаров, Армяков, Ахметьєв, Арабажін, Арбатов, Баскаков, Бурдюков, Бехметьєв, Бурнаков, Барабанов, Беклемишев, Базаров, Бакчєєв, Барханов, Балаханов, Берендєєв, Бакунін, Барсанов тощо. "Да, азиаты – мы с раскосыми и жадными очами!",— співає О.Блок. Москвини, що переселилися до Сибіру поміж тамтешніх азіатів: якутів, камчадалів, киргизів дуже скоро перебирали не лише мову тих народів, а й їхні звичаї, навіть віру (поганську), забуваючи свою (московську) мову і звичаї. Але ті москвини, що оселювалися в Україні чи в Польщі, не переймали українських чи польських звичаїв, української чи польської мови. Ось така сила расової спорідненості.

Москвини вважали всіх немосквинів, навіть православних українців, за єретиків, грішників. Часто не пускали немосквинів-християн (навіть православних) до церкви. Татари були не християнами, а магометанами та поганами. Але москвини не вважали гріхом шлюб москвинів-християн з татарами-магометанами. Щобільше, Московська церква молилася за татарських ханів. Московський митрополит Феогност проклинав і відлучав від церкви тих, хто не виявляв беззастережної покори ханові Золотої Орди. Московський письменник Ф. Достоевський свідчить: "Ми, москвини, в Європі – гості, а в Азії ми – вдома". Азійський звичай продавати дівчат дожив у Московщині до ХХ ст. у формі т.зв. «кладки», тобто умовленої суми грошей, що її платили батьки хлопця батькам дівчини. "...Не ззовні, а зсередини татарська духовність заволоділа душею москвина. Це духовне завоювання тривало водночас із політичним упадком Золотої Орди. В XV ст. тисячі охрещених і неоохрещених татар ішли на службу до московського князя, вливаючись до лав майбутнього дворянства. Двохсотрічне татарське панування не знищило волі в Московщині. Воля в Московщині загинула власне після визволення з-під татарської влади". Наведене твердження московського патріота і науковця Г. Федотова виглядає дивним. Але воно правдиве. Ми звикли вважати татар дикунами, грабіжниками, вони ж бо сторіччями плюндрували Україну, брали ясир тощо. Проте, дикунами, як на той час, вони не були, а військовими здобичниками, що за тих часів уважалося в Європі законним заняттям.

Татари прийшли з Азії, де вони жили побіч висококультурного Китаю. Від Китаю татари перебрали багато знань і культурних звичаїв. За татарських (монгольських) ханів завжди були китайські науковці, дорадники і

керівники. Арабські історики ставлять татарську державну адміністрацію не нижче за римську. Чужоземні торгівці їздили зі своїм коштовним крамом по всій татарській державі безпечно. В Московщині було небезпечно подорожувати навіть у XVIII ст. Столиця Татарської Орди – Сарай була культурним містом з брукованими вулицями, водостоками, з мистецьки збудованим палацом. Щодо військової майстерності татари були не гірші за римлян,

Татари були значно культурнішими за прамосквинів-утро-фіннів. Це визнають і московські історики від М. Карамзіна (1766-1826) до М.Покровського (1868-1932). Всі вони пишуть, що московська держава завдячує своїм народженням татарам. В.Ключевський (1841-1911) пише, що в XVI-XVIII ст. 57% московської провідної верстви були татарського походження, а ідею Чингісхана загарбати весь світ дала Московщині її аристократія татарського походження. Перший московський історик М. Карамзін був татарського походження. Силу татарського впливу у щоденному житті видно з того факту, що москвини молилися в церкві в шапках на голові аж до 1651 року.

У складі татарської держави Московщина була напівсамостійною (автономною) і тому називалася "Русский Улус". У татарському війську та уряді служило багато москвинів, а в московському війську і уряді татар. В Сараї постійно жило багато московських торгівців, вельмож і навіть московський єпископ. Так само і в московських містах було повно татарських торгівців, вельмож, ремісників. Цілком природно вони одружувалися з місцевими людьми, і коли впала Золота Орда, лишилися там, де жили. Таке мирне злиття обох народів московські історики називають "татарським ігом" (ярмом) і пишуть, що москвини збройною боротьбою скинули те ярмо. Це звична московська вигадка. Збройна боротьба була лише участю в боротьбі окремих ханів за владу. Зазвичай москвини завжди були на боці того, хто мав більше шансів на перемогу. Коли Золота Орда розпалася, ніяких змін у Московщині не сталося. Всі, і татари, і морквини, – лишилися на своїх місцях, на старих посадах. Лише замість хана найвищим володарем став цар. Московський історик М. Трубецькой свідчить: "Не відділенням від Золотої Орди, не скиненням татарського ніби-то "ярма", але цілковито навпаки – перебранням усього ідейного спадку татар стала Московщина великою потугою". Расова спорідненість татар з предками москвинів не лише полегшила, але й прискорила потатарщення, що просякнуло дуже глибоко всі царини матеріального і духовного життя Московщини. Татарська кров дала лісовому угро-фіннові великий степовий розгін і розмах кочовика та нічим необмежений фанатизм. Ці суперечні властивості – боягузтво і розгін виявляються в сучасному москвині. Він стихійно суне ордою підбивати, грабувати сусідні народи, але поза ордою достоту боягуз. Це бачимо в усій історії Московщини до сьогоднішнього дня. Пізніше домішалася до московської провідної верстви (лише до неї) невелика кількість європейської (української та німецької) крові, але вона розчинилася в морі азійської. Зрештою татарська доба Московщини тривала вдвічі довше, ніж її

"європеїзована" (1709-1917) доба. Азійський духовний тип москвина виявився надзвичайно стійким. По XVIII ст. дещо змінилися форми, і то лише у вищих верствах, але зміст усього життя Московщини (матеріального і духовного) лишився через усі сторіччя і досі азійським. У XIX ст. московська інтелігенція ніби скинула з себе татарський "кафтан" і зодяглася в європейський фрак. Цей карикатурний "істинно руский європеец" панує й дотепер.

Після 1917 р. здавалося, що імперія втратила свою найсильнішу європейську підпору – Україну. Московщина повернеться до своїх природніх меж XV сторіччя. Перелякані такою можливістю москвини заходилися закладати ідеологічно-правові підвалини свого панування в Сибіру, щоб утримати бодай його. Група московських утікачів-професорів (очолив її малорос проф. Петро Савицький) заходилася розробляти доктрину т.зв. євразійства. Євразійці, визнаючи азійське походження московського народу, пропонували обіперти московську фізичну і духовну силу на Азію, на все азійське. Їхній клич: "Морквини, обличчям до Азії!" означав ще – спиною до Європи. Вони обґрунтували тези, що Московщина є цілковито природньою історичною спадкоємницею політичного й ідейного капіталу Чингісхана.

Тим часом, новому московському володареві В. Леніну пощастило повернути до імперії її європейську підвалину – Україну. Гострота імперської кризи минула, євразійська доктрина позірно ніби завмерла. Та не минула сама криза, і нова московська провідна верства кинулася поквалпно розбудовувати господарство Сибіру, себто здійснювати доктрину євразійців. Розбудова Сибіру потребувала багато праці, і то тяжкої. І соціалістична влада пішла слідами своєї попередниці – монархічної: розбудовує Сибір руками і головою немосквинів. Тепер у Сибіру живе їх значно більше, ніж москвинів. Московщина тисячократно посилила московщення немосквинів, а насамперед – найнебезпечніших їй українців. Але й по тисячократно посиленому за останні півстоліття московщенні читаємо 1967 р. в часописах СРСР тривожні заклики боротися з націоналізмом немосковських народів. У державних архівах СРСР є безліч офіційних ухвал усіляких з'їздів, нарад урядів, від найвищого – ЦК КПРС до найнижчих районних – нищити націоналістів і націоналізм немосковських народів. Але, не змосковщили. Чому? Москвин не знає відповіді і не зрозуміє, якщо хтось йому її підкаже, бо не бачить сили національного ДУХУ і ДУШІ немосковських народів. Не хоче вірити, що та сила передається з покоління в покоління, і що старший народ то незнищимою є його сила. Цього не розуміють і багато малоукраїнців. Тому доречно буде сказати кілька слів про нашу силу.

Антропологи поділяють народи за походженням на три культурні групи: рільничу, скотарську, мисливську. Духовність народів цих культур помітно відрізняється одна від одної. Українці – народ дуже давньої рільничої культури. Москвини – нарол молоді мисливської. Ці дві культури протистоять одна одній, і ця їхня протиставність заіснувала тисячі років тому, вона виявляється в усіх, без жодного винятку, царинах фізичного і духовного життя обох народів. І власне вона, ця проти ставність, визначала,

визначає і визначатиме всі стосунки між ними через всю історію по сьогоднішній день.

Ми вже згадали, що москвини – азійської раси, а українці – європейської. З багатьох фізичних відмінностей згадаємо лише кілька для прикладу. Назагал українці високого зросту (170,9 см.), а москвини – низького (161,5 см.). Українці мають довгі ноги (54,6 см.), а москвини – короткі (50,1 см.). Українці – кулястоголові (брахіцефальність понад 80), а москвини – довгоголові (доліхоцефальність менше 75,9).

Діти від расовоспоріднених батька-матері успадковують їхні властивості, які передають своїм дітям, онукам, правнукам, якщо й далі поєднуються расово споріднені. Властивості, успадковані від расово неспоріднених батька-матері, вироджуються (дегенерують) у другому, а ще більше в третьому і подальших поколіннях. Діти москвина-татарки чи татарина-московки передають їхні властивості нащадкам, якщо й далі спаровуватимуться татари-москвини. Але діти москвина-українки, чи українця-московки є типовими покручами (гібридами). Вони дають звироднілих нащадків, що мають протилежні властивості, а ті, заперечуючись взаємно, викликають душевну боротьбу, душевний безлад, що часто скінчається трагічно. Переконливі приклади цього читач знайде, дослідивши життєпис та твори тих московських письменників, в жилах яких тече частина немосковської (української) крові. До речі, всі більші московські письменники, музиканти, митці не є питомими москвинами. Чимало з них не мають ні краплини московської крові, а дехто кінчав життя трагічно, бо їхня немосковська душа не витримувала московського духовного гвалту, наприклад М. Гоголь. Психологічний аналіз життя і творів московських письменників, митців – покручів дав би тисячі конкретних доказів згубності кровного змішування азіатів (москвинів) з європейцями (українцями).

Дуже промовистим для соціолога є той факт, що московсько-українські шлюби були лише серед інтелігенції та напівінтелігенції. Український же простий народ, надто селяни, інстинктивно уникали шлюбу з москвинами. Вони бридилися всім московським. Коли московський уряд привіз із Московщини в XVIII-XIX ст. сотні тисяч москвинів і оселив їх в Україні окремими селами поміж українськими, за кількасот років там не було московсько-українських шлюбів. Українські села, узброївшись сокирами, вилами, виганяли 1917 р. з України такі московські села, хоч москволюбний уряд УНР боронив тих зайд. Так само і московські «деревни» виганяли з Московщини (Саратовщини) тамтешні українські села. Московський уряд не боронив тих українців, навпаки – сам виганяв. Московський уряд, заселяючи Сибір, розміщував упереміш москвинів і українців, щоб створився "единый русский " народ (як бачимо, ідею "единый советский народ" позичила московська "демократія" у своєї аристократії. Лише аристократія була чесніша: казала відверто "русский", а не ховалася за личиною "советский"). За кілька років українці скупчувалися на одному боці села, а москвини – на протилежному. Звичайно на суміжних між двома

народами територіях утворюються говірки з мішаних двох мов. Наприклад, українці на суміжжі польському, білоруському, словацькому мають мішані говірки. Але на московському, як ножем відтята, відрубність, ані на тяку на змикання мов. На московсько-українському суміжжі українські села і московські "деревни" були двома цілковито протилежними світами фізично і духовно. Між ними не згасала взаємна неприязнь, ворожнеча. Так саме життя довело не лише непримиренну різницю, але й протиставність народів московського й українського.

Свій назбираний століттями життєвий досвід народ висловлює у приказках та приповідках. Український народ каже: "На базарі не було людей, а самі жиди та москалі". Є сотні подібних приказок. У т.зв. УРСР видано велику збірку українських і "українських" приказок. Московська влада не дозволила надрукувати там жодної протимосковської.

Та не лише український народ, а й чужинці, які пізнали духовність московського народу, говорять те саме. Французький історик Ю.Міхелет зауважує: "Москвин не має найвартнішого, що має людина – це здібності відчувати моральне добро і зло. А ця здібність є основою всієї людської культури. Отже, москвини не є ще людськими істотами".

Зрештою, і самі москвини зізнаються, що... "Ми, москвини, ані східний, ані західний народ; ми – якась нісенітниця" (О. Розанов).

Павло Штепа,

з книги «Московство, його походження, зміст, форми й історична тяглість», 1968 р., Торонто, Канада

ДАТИ

- 1238 – напад монголо-татарів на українські історико-етнічні землі. Початок загарбання України-Русі.
- 1246 – створення монголами на противагу Київському та Володимиро-Суздальському князівствам слухняного і повністю залежного від них Московського князівства на чолі з Михайлом Ярославичем (1246-1248).
- 1301 – приєднання до Московського князівства Коломни.
- 1302 – приєднання до Московського князівства Переяслава.
- 1303 – приєднання до Московського князівства Можайська.
- 1328 – приєднання монголами до Москви Володимирського князівства і надання ханом Узбеком Івану Калиті титулу великого князя.
- 1392 – приєднання до Великого Московського князівства Суздальської землі.
- 1463 – приєднання до Великого Московського князівства Ярославської землі.
- 1478 – розгром Новгородської республіки та окупація Москвою історично української Новгородської землі.
- 1480 – добровільна і цілком свідома передача ханом Ахматом усієї повноти своєї влади Москві як найбільш надійному та дієвому механізму встановлення монгольських методів панування над усіма землями України-Русі.
- 1485 – ліквідація московитами Тверського князівства.
- 1490 – заява Івана III про свої претензії на титул “государя всея Русі”, тобто на право окупації Москвою усіх без виключення земель України-Русі.
- 1510 – окупація Великим Московським князівством давніх українських історичних земель на Псковщині.
- 1514 – окупація московитами давніх українських етнічних земель на Смоленщині.
- 1523 – захоплення та окупація Москвою української Новгород-Сіверської землі.
- 1581 – спроба українських магнатів повернути нашу історичну Псковську і Новгородську землі.
- 1611 – повернення Смоленщини до складу українських земель.
- 1618 – повернення етнічних Новгород-Сіверських земель до України.
- 1667 – остаточна втрата Україною своєї Смоленської землі.
- 1721 – перейменування Московського царства на Росію і проголошення Російської імперії.
- 1764 – ліквідація Гетьманської держави та повна окупація Росією Лівобережної України. 1793 – окупація Російською імперією Правобережної України.
- 1795 – окупація Російською імперією Волині та давніх українських етнічних земель на заході.
- 1939 – окупація СРСР Західної України включно з Перемишлем, частиною Холмщини, Берестейщини та Підляшшя.
- 1940 – окупація СРСР українських етнічних земель на півночі Буковини та в Бессарабії. 1945 – завершення окупації спадкоємицею давньої монгольської

імперії у вигляді СРСР усіх без виключення історико-етнічних українських земель, розподіл їх між своїми сателітами і включення до складу УРСР лише Закарпаття.

1991 – утворення незалежної України, але виключно в кордонах колишньої УРСР.

2004 – звільнення України-Русі від багатовікового ярма московсько-монгольських ханів.

(Підготував **Святослав Семенюк**)